

[Udenrigsministeren]

dens løb har sagt om det europæiske samarbejde inden for EF. Det interessante ved hr. Pelle Voigts indlæg er egentlig, at han står så alene med det i denne omgang også i sit eget parti – og heldigvis.

I dag er det endnu en gang blevet bekræftet, at et stort flertal i Folketinget er enige om at anbefale vælgerne at stemme ja den 18. maj, og det er der mange gode grunde til. Syv af de otte partier her i Folketinget har i et fælles betænkningssbidrag understreget, at vi den 18. maj stemmer om et nyt grundlag for Danmarks deltagelse i EF-samarbejdet. Der er tale om en ny og langsigtet dansk EF-politik.

Jeg vil gerne nævne nogle af de gode grunde til at stemme ja den 18. maj. Edinburgh-afgørelsen er en retligt bindende aftale. Det er der ingen som helst mulighed for at betvivle. Danmark vil ikke kunne tvinges ind i eksempelvis et forsvarspolitisk samarbejde mod vores vilje, vi vil ikke kunne tvinges ind i Den Økonomiske og Monetære Union mod vores vilje. Det er vores beslutning, og dette er bindende. Aftalen er indgået mellem de 12 lande, der deltager i Maastricht-traktaten.

Regeringen og de syv forligspartier har samtidig forpligtet sig til, at aftalen kun kan ændres ved en folkeafstemning, og med det kendskab, vi har til folkeafstemninger i Danmark, må man føje til, at en sådan forpligtelse til alene at ændre den ved en folkeafstemning ikke er tom snak, men en særdeles virksom politisk garanti. Vi kender godt den skepsis, der er i den danske befolkning over for dele af EF-samarbejdet, så dette er ikke en uforpligtende forpligtelse, partierne her påtager sig.

Edinburgh-aftalen betyder, at Danmark fortsat deltager fuldt ud i udviklingen af det europæiske samarbejde. For et lille land som Danmark er det af særlig betydning at være med i det vidtforgreneede EF-samarbejde, der har udviklet sig i de sidste 35 år.

EF-samarbejdet medfører spilleregler for økonomi, samhandel, landbrug, fiskeri, miljø og arbejdsmiljø. Står vi uden for samarbejdet, har vi ingen indflydelse på, hvordan spillereglerne udformes. Vi får heller ikke mulighed for at deltage i de afgørende beslutninger om udvikelse, om forholdet til Central- og Østeuropa og om forholdet til USA. Et nej den 18. maj fører derfor i virkelighedens verden til, at Danmark mister reel selvbestemmelsesret. Om-

vendt betyder et ja ved folkeafstemningen, at Danmark fortsætter den linie, vi har fulgt i mange år, at vi fortsætter i det snævre og forpligtende europæiske samarbejde sammen med de lande, der står os nær. Og det bliver så meget desto tydeligere nu, hvor de nordiske lande Sverige, Finland og Norge søger om medlemskab.

EF er det sted, hvor landene i Europa mødes. Jeg tænker ikke blot på, at EFTA-landene nu søger medlemskab i EF. Jeg tænker også på, at de central- og østeuropæiske lande ønsker et tæt samarbejde med EF, der med tiden kan føre til medlemskab. Det er i EF og ikke andre steder, at Vest og Øst nu mødes. EF beviser, at der kan sikres fredelige og stabile forbindelser mellem medlemslandene. Det stærke og forpligtende samarbejde er fremgangsmåden til at forhindre, at interessemodsatninger udvikler sig til konflikter og krige. Derfor er det i dansk interesse, at dette samarbejde udstrækkes til stadig flere lande i Europa. Det vil være helt forkert for Danmark, hvis vi ikke er med i denne proces. Også derfor skal der siges ja den 18. maj.

Regeringen gør en aktiv indsats for at sætte vækst og beskæftigelse på den internationale dagsorden. Det er et af de væsentlige punkter for det danske formandskab, og det er det, fordi der er tale om grænseoverskridende problemer. Vi kan ikke løse problemerne med arbejdsløshed alene, det kan de andre lande heller ikke hver for sig. Vore økonomier er gensidigt afhængige af hinanden, og derfor må vi gøre en fælles indsats for at få sat gang i økonomien. Det kan vi kun gøre i EF-samarbejdet. Også derfor skal der siges ja den 18. maj.

Samarbejdet i Europa vil fortsætte med at udvikle sig i de kommende år, det vil blive styrket og uddybet i 1990'erne, men det bliver ikke på grundlag af den model, vi hidtil har kendt. Her har folkeafstemningen den 2. juni 1992 haft sin store betydning. Den viste, at der var behov for en nyorientering. Borgerne i Danmark og i de andre europæiske lande ønsker mere åbenhed og mere demokratisk kontrol. De nye regler i Edinburgh-aftalen om åbenhed og nærhed viser, at EF-landene og deres regeringer har taget signalet til sig, og denne proces styrkes i de kommende år. Også derfor skal der siges ja den 18. maj.